

GAME CHANGER

mindent vagy semmit

*„Rachel Reid hokisai szexik,
lenyűgözők és szenvedélyesek!”*
– Lauren Blakely, bestsellerszerző

*fine
selection*

RACHEL REID

RACHEL REID

GAME CHANGER

mindent vagy semmit

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ELSŐ FEJEZET

JANUÁR TIZENNEGYEDIKÉN, egy keddi napon Kip Grady arra jutott, hogy a turmixgép hangereje és a másnaposság rossz párosítás.

Eredetileg nem akart előző nap olyan sokat inni, de Chuck és Jimmy a városban járt, és már hónapok óta nem találkoztak. Nem arról volt szó, hogy a sárga földig leitta magát, elvégre tisztában volt vele, hogy reggel hatkor már a melóban kell lennie, ahhoz viszont eleget piált, hogy most az ősellenségének kiáltsa ki a turmixgépet.

De a munka nem állhatott meg. Márpedig a munka éppen abból állt, hogy a lehető legjobb smoothie-t készítse el annak a meglehetősen elfoglaltnak tűnő nőnek, aki a pultnál várakozott.

– Itt is van, asszonyom – nyújtotta a vendég felé az italt, miközben nagyon próbált nem összerándulni –, egy Zöld Harcos extra adag búzafűvel.

Az órára lesett. Hat harminc. *Édes jó istenem...*

Arról szó sem lehetett, hogy megpihentesse a fejét egy kicsit a pulton álló, rettentően vonzó narancshalom közepén. Hétköznapi reggeli roham kilencig biztosan kitartott a Straw+Berryben. De legalább

Mariával dolgozott ma. Jól kijöttek egymással, mert egyikük sem élt-halt ezért a munkáért, de azért kellően komolyan vették, és megtették, amit kellett. Ezenfelül Maria szórakoztató volt.

– Melyik is jó ezek közül a nyamvadt smoothie-k közül a másna-posságra? – nyögte Kip, amikor épp senki sem jött.

– Hát, egyik sem. De elvben a dinnyés.

– Oké. Akkor csinállok magamnak egy hatalmas dinnyés smoothie-t vagy öt fájdalomcsillapítóval.

– Akarod mondani, öt „titkos wellnessösszetevővel”...

Végül Kip tényleg készített magának egy óriási dinnyés smoothie-t, és egy kicsit jobban érezte magát tőle. Na meg a két fájdalomcsillapítótól, amit bevett hozzá.

– Amúgy mit csináltál tegnap? – kérdezte Maria.

– Csak régi főiskolás barátokkal lógtam.

– Na, és cukik?

– Á..., nem is tudom. Nem az eseteim.

Chuck elég magas, nagydarab, szakállas srác volt, Jimmy meg pont az ellentéte, alacsony, vékony, és vagy hét évet simán letagadhatott volna.

– És ők is baromi sikeres baristák egy smoothie-bárban?

– Ők *tényleg* a szakterületükön helyezkedtek el. Bostonban dolgoznak valami... vállalkozói dologban. Biztosítás, befektetés, nem is tudom. Öltönyben járnak dolgozni.

– Hát, te meg kötényben. Az is elég jó.

– Na igen, büszke is vagyok rá.

– Nem is szólva a baseballsapkádról, amire egy picike epret hímeztek. Nem semmi!

Erre Kip a lányhoz vágott egy darabka fagyasztott ananászt.

– Tudod, mit, Kipper? Jó fej leszek, és amint vége a rohamnak, előkészítek hátul mindent, hogy megpihentethesd a fejecskédet.

– Komolyan?
– Totál komolyan!
– Szuper vagy, annyira szeretlek! – sóhajtott fel Kip.
– Tudom. Na, kelj életre! Jönnek az üzletasszonyok, és mind folyékony fodros kelre szomjazik.

Még egy órán át tartott a roham, aztán Kip végre kiélvezhette a nyugalmat, amit Maria ígért neki. A nő hátrament gyümölcsöt meg zöldséget szeletelni, Kip pedig egy székre rogyott, amit még korábban beráncigált a pult mögé, és a falnak döntötte a fejét. Nagyon kellemes, hűvös fal volt.

Fel sem tűnt neki, hogy lehunyta a szemét, amíg össze nem rezzent arra, hogy valaki megköszörüli a torkát. Nem erőszakosan, csak annyira, hogy jelezze, itt van.

Kinyitotta a szemét, és felpattant.

– Elnézést, uram – dadogta. – Mit adhat...

Ebben a pillanatban a szája tátva maradt, mint egy rajzfilmfiguráé. Az álla talán a padlón csattant, a nyelve meg vörös szőnyegként tekeredett ki a szájából. Ugyanis a *legeslegszexibb* férfi állt előtte, akit életében látott.

– Huh... Mit adhatok? – nyögte ki végre.

A férfi magas volt, szőke, és hát... ki volt pattintva. Kip *pontosan* látta, mennyire, ugyanis egy nevetségesen feszes Under Armour felsőt és tréningnadrágot viselt. Bizonyára éppen végzett a futással, legalábbis az alapján, ahogy a haja nedvesen tapadt a homlokára, és a bőre izzadságtól csillogott.

– Jó reggelt – mondta az izzadt férfi vidáman –, elnézést, hogy felvertem.

Kip arca lángolt. Kicsit lehajtott a fejét, hogy a hülye baseballsapka sildje elrejtse a vörösségét. *Egek, itt áll előttem a világ legszexibb pasija, én meg kötényt viselek, és eprecskés baseballsapit...*

– Ó, nem... Mármint én nem is... – Kip vett egy mély lélegzetet. *Kapd már össze magad, ember!* – Elnézést. A tegnap este túl jól sikerült.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Hétfőn?

– Aha, hát... köztudomású, hogy milyen a smoothie-készítők élete. Korán halnak, ki kell használni minden pillanatot. Élj a másnak, meg ilyenek.

A férfi felnevetett, mire Kip csaknem összeesett.

– Na jó, és mit érdemes rendelni itt? – méregette a férfi a menüt.

– Hú, hát van ez az áfonyás-ananászos-kelleveles. Nem érezni benne a kelt, esküszöm. Finom. Én szeretem.

– Ez lenne a... Kék Hold Brooklyn Felett?

– Aha. A nevek elég bénák.

A férfi a kitűzőre mutatott Kip mellkasán.

– A *te neved* bejön.

Kip erre lepillantott, mintha onnan kellene megtudnia a saját nevét. Mint valami idióta...

– Ó, ez becenév – mondta, mintha ez a szexi pasi további információk iránt érdeklődött volna. Holott nem tette. De Kip nem fogta be, mert sosem volt rá képes. – Úgy értem, mindenki Kipnek szólít, szóval mondhatjuk, hogy *ez* a nevem. De na, nem az *igazi* nevem. Mert az... izé, mindegy is. Akkor jöhet egy áfonyás smoothie?

– Jól hangzik – felelt a férfi, és jól nevelten nem tette szóvá, hogy Kip milyen ostobán viselkedik.

Kip hozzáfogott, hogy mindenféle fagyasztott gyümölcsöt és friss kelt pakoljon a turmixgépbe. Szerencsére ez minden figyelmét megkövetelte, utána meg a gép túl hangos volt ahhoz, hogy beszéljen mellette. A férfira pislogott, aki csípőre tett kézzel álldogált, és a

helyiséget díszítő, meglehetősen érdektelen gyümölcsfotókat tanulmányozta.

Kip nem tudta, hova nézzen, hol a széles vállakat bámulta, hol a nevetséges méretű felkart, hol meg az izmos hátat, ami keskeny csípőben és egy olyan fenékben végződött, ami őszintén szólva...

Kip megrázta a fejét, kikapcsolta a gépet, megragadott egy műanyag poharat, és beletöltötte az italt.

– Parancsoljon, uram.

A férfi megfordult, biccentett, és Kip kezébe nyomott egy összehajtogatott, kissé nyirkos húszast a nadrágzsebéből.

– A többi a magáé.

– Komolyan? – meredt rá Kip, miközben a férfi beleivott a smoothie-ba.

Rózsaszín ajkai közé fogadta a szívószálat.

– Persze – mosolygott. – Legyen ez az ajánlás ára. Tényleg nagyon finom.

Kip visszamosolygott.

– Örülök, hogy ízlik. Szép napot!

– Szép napot, Kip – emelte meg a férfi a poharat, mintha köszöntőt mondana.

Kip egy kicsit beleszédült abba, ahogy a neve hangzott a szájából. Amint az álompasi távozott, érkezett egy másik, messze nem olyan mutatós.

– Hú, baszki! – kiáltott az új vevő, és az ajtóra bökött a mutatóujjával. – Ez Scott Hunter volt!

– He?

– Scott *Hunter*.

A vendég úgy nézett Kipre, mint valami hülyére.

– Mármint... Az a hokijátékos? – kérdezte Kip.

– *Tessék?!* – hallatszott Maria hangja a hátsó helyiség ajtajából. – Most komolyan lemaradtam Scott Hunterről?

– Szerintem nem... Vagy szerinted tényleg ő volt? – fordult vissza Kip a vevőhöz, aki bólintott.

– Naná. Tutira. Meglep, hogy emberek közé mer menni azok után, amit újabban a jégén művel...

– Nem játszik jól?

Kipnek volt némi fogalma arról, hogy ki is Scott Hunter, elvégre mindenkinek volt, akár szereti a sportot, akár nem. Hunter a New York Admirals csapatkapitánya és sztárcentere, három éve az ő vezetésével szereztek meg az amerikaiak az aranyérmet az olimpián, de Kip leginkább a Hugo Boss-reklámokból ismerte.

Roppant nagy rajongója volt azoknak a reklámoknak.

Elvolt a hokival, de nem követte napi szinten az NHL meccseit. Tudomása szerint Scott Huntert ünnepelték és szerették a városban. Kábé New York királyává koronázták. De úgy tűnik, lemaradt valamiről.

– Hát, elég gyenge ebben a szezonban – magyarázta a vevő. – Egyetlen gólt sem lőtt november óta. Nem is értem, mire kapja azt a sok pénzt... Meg kellene szabadulniuk a nyomorulttól.

– Nos – kezdte Kip, de fogalma sem volt, hogyan folytassa. Neveltséges, de úgy érezte, mintha a pasi személyesen őt bántotta volna meg a beszólással, és most meg kellene védenie Scott Huntert. – Talán nehéz időszaka van.

– Nyárra időzítse az ilyen időszakokat – horkantott a pasi. – Ha így folytatja, be sem jutunk a rájátszásba.

Kip továbbra is megmagyarázhatatlanul dühös volt, de összekapta magát, és adott a pasinak egy smoothie-t, hogy elhúzzon végre.

– Scott Hunter tényleg itt volt? – kérdezte Maria, amikor újra kettesben maradtak.

– Nem tudom. Talán. Mármint most, hogy ez a pasi állította, azt hiszem, ő volt az. Eléggé elterelte a figyelmemet az, hogy mennyire szexi, de... Hát igen, tényleg hasonlított Hunterre. És hát... hatalmas borravalót adott.

– Mekkora? Tudod, hogy meg kell osztanunk.

– Persze, persze, tudom. Tizenhárom dollárt.

– Hogy mennyit?

– Nos, ha Hunter volt az, akkor, gondolom, neki ez nem összeg. Nyilván nem érdekli különösebben a pénz.

– Az, mondjuk, jó lehet...

– Na ja.

– Szóval... – nyújtotta el Maria a szót, és egészen közel lépett Kiphez. – Dögös volt?

– Istenemre mondom, az nem kifejezés – vigyorgott rá Kip. – Sosem láttam még ekkora dögöt.

– Milyen ruhában volt?

– Edzős cuccban. Gondolom, futott. Eléggé... feszes edzős cuccban.

– Úristen!

– Hát igen...

– Nem hiszem el, hogy lemaradtam róla! Ha visszajön, azonnal szólnod kell! Akkor is, ha épp a vécén ülök! Rángass ki!

– Persze, tökre nem lenne fura...

Maria bepakolta a hűtőpultba a felszeletelt gyümölcsöt és zöldséget, Kip segített neki, így pár percig csendesen dolgoztak.

– Fú, tényleg – szólalt meg hirtelen Kip –, kimondta a nevemet.

– Ki? Hunter? Konkrétan kijött a száján az, hogy „Kip”?

– Aha... – sóhajtott Kip álmodozón.

– Egek, lefogadom, hogy az ő szájából nem hangzik olyan bénán! Kip erre a lányhoz vágott egy epret.

Másnap a metróon Kip kiszúrt egy főcímet az újságban: *Ez volt Hunter estéje!*

Kissé előrehajolt, hogy el tudja olvasni a szemben ülő utas újságját. Hunter mesterhármast lőtt előző este Washington ellen, és két gólpasszt is összehozott, így 7–1-re nyert az Admirals. Kip elmosolyodott. Furcsán büszkének érezte magát.

Ja, ja, a kedves milliomos szupersztárnak jó estéje volt... Húha...

Az újság arról is tájékoztatott, hogy az Admirals aznap New Jersey-ben játszik. Kip a Straw+Berry felé sétált a metrómegállóból, és közben azon töprengett, mikor is járt utoljára az Admirals meccsén. Legalább nyolc éve. Nem, annál régebben, mert sosem látta Huntert élőben, csakis a tévében.

Jézusom, most már folyamatosan Scott Hunterre fogok gondolni?

Ásított, előhúzta a kulcsát, és kinyitotta az üzletet. Nevetséges dolog öt előtt kelni, és hat előtt beérni a melóba... Pláne, hogy minimálbért kap érte.

A reggel olyan volt, mint általában a hétköznapi reggelek: hét-től kilencig örület, utána egy kis nyugi, majd kezdtek beszivárogni azok a vendégek, akiket Maria „jógamamiknak” becézett.

– A pasid jól toltá tegnap este – jegyezte meg a lány, miközben feltöltötte a narancsos tálat.

– Mi a francról beszélsz?

– Scott Hunterről. Vagy egymillió gólt szerzett.

– *Hármat* – pontosított Kip –, meg két gólpasszt.

– Ó, bocsika. Eddig nem esett le, hogy ekkora rajongó vagy.

– Nem vagyok! Csak idefelé jövet olvastam az újságban. És ez... elég nagy szám, vagy mi.

– Istenkém! Totál beleúgtál! Fogadok, hogy tegnap este hazamentél, és Scott Hunter képeit nézegetted.

– Nem is!

Dehogynem.

– Na, persze... Cuki kis rajongófiú lettél.

– Utállak.

– Ugyan...

Maria elrendezte a narancsokat, Kip pedig felmosta a padlót a pult mögött, habár cseppet sem volt mocskos, csak gyűlölt egy helyben állni, és semmit sem csinálni.

Egy kicsivel tíz után nyílt az ajtó, és Kip ismét szemben találta magát Scott Hunter izzadt edzőcuccokba bújtatott testével.

Ezúttal Maria is látta a pillanatot.

– Baszki! – kiáltott, mire Kip oldalba könyökölte annyira feltűnésmentesen, amennyire ez lehetséges.

– Ismét jó reggelt, Kip – mondta a férfi, aki semmi kétség, maga Scott Hunter volt.

– Jó reggelt, izé... Jézusom! Te vagy Scott Hunter, ugye?

– Én vagyok – felelt a férfi, és láthatóan jól mulatott.

– Hát ez csúcs! – kapkodott Maria levegő után.

– Hát ez... – kezdte Kip, de aztán meggondolta magát, és így folytatta: – Szép volt a tegnap este!

– Köszönöm! Arra gondoltam, hogy ma is kérek áfonyás smoothie-t. Ha jól sikerül egy meccs, igyekszem megismételni az aznapi menetrendet.

– Rendben – nézett Kip Scott kék szemébe.

Olyan nagyon kék!

– Tehát... Kérnék még egy áfonyás smoothie-t.

– Hát persze!

Kip kiszakadt a transzból, és hozzáfogott a smoothie-hoz.

Scott Hunter már megint elképesztően szűk Under Armour felsőt és tréningnadrágot viselt. A haja nyirkos és kusza volt, a bőre enyhén kipirult az edzéstől. Kip Grady pedig már megint egy szerencsétlen kötényben feszített, meg abban az istenverte eprecskés sapiban. De legalább most nem volt másnapos.

Átadta a sztársportolónak a smoothie-t, és nagyon próbálta nem azt bámulni, ahogy a szájába veszi a szívószálat. Nem volt könnyű feladat, mert Scott egyenesen rá nézett, miközben ivott egy kortyot. És enyhén elmosolyodott, amikor kiszúrta, hogy Kip bámulja.

– Köszönöm, Kip – mondta. – Remélhetőleg találkozunk a következő meccsnapon.

Üdvözlésként megemelte a műanyag poharat, és elment.

Kip Maria felé fordult. A nő eltátotta a száját.

– „Remélhetőleg találkozunk a következő meccsnapon”? – ismételte. – Ezt *nem hiszem el!*

– Mit? – kérdezte Kip.

– Bejössz neki, Grady!

Kip úgy elvörösödött, mint az eprecske a sapiján.

– Jaj, dehogy... Nem így értette.

– Ja, biztos nem...

– Biztos nem! Ez csak babona! Úgy értette, reméli, hogy beválik a dolog, ma is jól játszik majd, és akkor a következő meccsnapon is eljön. Ennyi az egész.

– Tudom, hogy ezt mondta *szavak szintjén*, te hülye, de nem csak ezt értette alatta.

– Még csak nem is... Édes istenem, nem hiszem el, hogy erről beszélgetünk. Scott Hunter *nem* bukik srácokra. És biztosan nem bukik olyan srácokra, akiknek az a munkája, hogy smoothie-t készítenek.

– Ha te monddod...
– És most visszatérek az ananászszeteleteléshez – morogta Kip.
– Azért jó, ha figyelsz arra, hogy legyen elég áfonya raktáron –
trillázta Maria.

Kip a legjobb barátja lakásának nappalijában állt Tribecában, és a Hudson folyóra nyíló ablakból csodálta a kilátást. El sem tudta képzelni, mennyibe kerülhet egy ilyen lakás.

New Yorkban élni *drága*, de Kipnek megvolt a tökéletes stratégiája arra, hogy a minimálbér ellenére tudja fizetni a diákhitel havi részleteit: még mindig a szüleivel lakott.

Igen, huszonöt évesen. Igen, huszonkét éves korában végzett az egyetemen. De az a helyzet, hogy a történelem szakirány nem a legkeresettebb képzettség a munkaerőpiacon.

Kipnek voltak álmái és céljai. Szeretett volna egy múzeumban dolgozni. Esetleg mindjárt Európában. Talán írni egy vagy két könyvet. Vagy egy olyan menő tévéműsort készíteni, amelyikben utazgat szerte a világon, és jelentős történelmi helyszíneket mutat be a nézőknek. Esetleg hollywoodi filmek készítőinek adni történelmi tanácsokat.

Vagy gyümölcsöket és zöldségeket folyékony állagúvá változtatni elfoglalt emberek számára, akik tényleg fontos munkahelyekre tartottak.

Elenának, a lakás tulajdonosának, igazi munkája és élete volt, amitől sokkal inkább tűnt felnőttnek. Az Equinox Technél dolgozott, ami az Államok egyik leggyorsabban növekvő IT-cége, mégpedig kiberbiztonsági mérnökként. Kip nem tudta pontosan, hogy mit jelent a kiberbiztonsági mérnök, de láthatóan jól fizetett, és lenyűgözően hangzott.

Vitán felül Elena volt a legokosabb ember, akit Kip ismert. És nemcsak briliáns és szórakoztató volt, hanem még gyönyörű is – szokatlanul szépen keveredett benne az apja norvég magassága és csontszerkezete, valamint az anyja libanoni sötét haja és olívaszín bőre.

Amikor középiskolában összebarátkoztak, Kip gyorsan ráébredt, hogy egyáltalán nem érdeklik a nők – hiszen ha egyszer *ez a nő* nem érdekli...

Akárhogy is, valószínűleg Elena előbb tudta, hogy Kip meleg, mint ő maga. Lényegében mindent előbb tudott Kipnél.

– Esetleg keresel lakótársat? – fordult el Kip az ablaktól.

– Nem. Teljesen kizárt – felelte Elena.

Letelepedtek a kanapéra, és szecsuáni kaját ettek. (Elena sohasem főzött.) Kip még le se nyelte az első falatot, amikor Elena már neki is szegezte a kérdést:

– Na, ki a szerencsés srác?

A tészta kicsúszott Kip evőpálcikái közül, vissza a dobozba.

– Mi? Kicsoda? Mire gondolsz?

– Álmodozó az arckifejezésed. Kire gondolsz?

Kip arca lángolt, a tésztába szúrta a pálcikáit.

– Senkire.

– Christopher.

Elena előszeretettel használta a valódi nevét, ha elege lett belőle.

– Ki fogsz röhögni.

– Nem jellemző rám.

Kip erre elmosolyodott.

– Szóval... Ismered Scott Huntet?

– Hogy ismerem-e? Nem, személyesen nem ismerem.

– De tudod, ki ő.

– Igen.

– Oké. Bejár hozzánk.

– A smoothie-bárba?

– Bizony. Tegnap meg ma. Azt mondja, szerencsét hoz, mert nagyon jól játszott azután, hogy tegnap reggel kapott tőlem egy smoothie-t. Szóval eljött ma is, hogy vegyen egyet, mert ma este is játszanak.

– Aha...

– És hát... Elég jól néz ki, na.

Elena ajka megrándult, de nem nevetett fel.

– Izgalmasan hangzik.

– Az is.

Csendben ettek tovább, de Kip nem bírt nyugton maradni a témával kapcsolatban, úgyhogy egy percre visszafogta magát, aztán kibökte:

– Tudja a nevemet is!

Elena felvonta a szemöldökét.

– Azt mondta, hogy „jó reggelt, Kip”, amikor ma bejött.

Nagyon próbált nem vigyorogni, de képtelen volt letörölni a mosolyt az arcáról.

– Az biztosan jólesett.

– Igen, igen, és még azt is mondta, hogy reméli, újra látni fog. Tudod, csak úgy, hogy működik a smoothie, vagy ilyesmi.

– Működik a varázs-hoki-smoothie?

– Ne piszkálj már...

– Dehogy! Inkább tudod, mit? Nézzük meg ma este a meccset!

Kip kínosan izgult a hokimeccs alatt. Minden alkalommal össze-rezzent, ha Scott a koronghoz ért, és visszatartotta a lélegzetét, ha kapura lőtt. Azt akarta, hogy Hunter szuperül játsszon, és nem volt értelme hazudni magának, hogy miért.

Az első harmad felénél 1–1 volt az állás, és Scott megállt az öltöző felé menet egy gyors interjúra. Levette a sisakját, nyirkos haja ezerfelé állt, és Kip szíve felpörgött. Scott úszott az izzadságban, most még annál is jobban, mint amikor az üzletbe jött be futás után. Kip figyelte, hogyan csillog a bőre a piros mezében.

Scott a védelem jelentőségéről és a csapatmunkáról beszélt. Gyönyörű száját a mikrofonhoz emelte, kék szemével nem nézett sem a kamerába, sem a kérdezőre. Mintha csak félig lett volna jelen az interjú alatt, mintha legszívesebben máshol lett volna.

– Tény, hogy jól néz ki – ismerte el Elena.

– Hát igen – sóhajtott Kip.

A második harmadban is fej-fej mellett haladt a két csapat, majd a harmadik harmadban Scott szerzett két gólt, és még egy gólpasszt is összehozott, amitől elakadt a szurkolók szava a Newark arénában. Kip szédült az örömtől.

– Édes istenem, hihetetlenül játszik! Ez a gól az előbb... Szerintem vagy száz mérföldes sebességgel lőtte be a korongot, de mintha lassított felvételt néztem volna!

– Hát, nem semmi a keze, az biztos – vigyorgott Elena. Fogta a telefonját, és begépett valamit, majd megállapította: – Szombaton játszanak legközelebb itthon Tampa Bay ellen. Dolgozol aznap?

Kip felnyögött.

– Baszki! Kellene... El kell cserélnem a műszakomat! Ki dolgozik szombaton?

Felkapta a telefonját, és már írt is Mariának:

Te dolgozol szombaton?

Egy perc sem telt el, és érkezett a válasz: Igen...

Kip: Elcserélhetnénk?

Maria: Miért?

Kip: Péntekre vagyok beosztva. Át tudjuk cserélni? Légyszi...

Maria: Scott Hunterről van szó?!

Kip tiszta idiótának érezte magát, amikor visszaírt: Talán...

Maria: Jézusom, Kip!

Kip: LÉGYSZI!

Maria: Jó, legyen.

Egy pillanatnyi csend után hozzátette: Jeff-fel fogsz melózni.

Úúú... Jeff szörnyű. Lusta és lényegében folyamatosan be van állva. Hihetetlen, hogy még nem rúgták ki.

De meg kell hogy érje, mert a meccs véget ért, és 6–2 lett az eredmény az Admirals javára. Ami azt jelentette, hogy Scott szombaton tutira be fog jönni.

Mármint remélhetőleg tutira.

Majdnem biztosan tutira.

MÁSODIK FEJEZET

NEM KIZÁRT, hogy Kip különösen korán kelt azon a szombaton, hogy egy kicsit több figyelmet fordíthasson a külsejére.

A kötelező egyenruhával semmit sem tehetett, de legalább választhatott egy csinos és tiszta farmert, és úgy döntött, hogy egy menő, új sportcipőt vesz fel hozzá, amit néhány hete vásárolt meg annak ellenére, hogy egyáltalán nem engedhette meg magának – de képtelen volt ellenállni.

Még arra is szánt energiát, hogy rendbe hozza kicsit a haját, habár a hülye sapka úgyis el fogja takarni. Használt fogszelymet. Eltett egy kis mentolos cukorkát a zsebébe, hogy elfedje a kávészagú leheletét.

Egész kellemesen telt az utazása, tíz perccel korábban érkezett az üzlethez, és cseppet sem lepte meg, hogy ő ért be elsőnek. Nekilátott az előkészületeknek, különös figyelemmel arra, hogy minden alapanyag meglegyen Scott Kék Hold Brooklyn Felett-jéhez.

Húsz perccel a hat órakor esedékes nyitás után Kip még mindig egyedül volt. Ez sem lepte meg, tekintve, hogy Jeff-fel vitte a napot, de azért nem is esett túl jól neki.

Hat harminckor megszólalt a telefon, és Jeff „beteget” jelentett. Kip nem bírta annyira sem összeszedni magát, hogy dühbe guruljon, különösen, mert akkor jó eséllyel egyedül lesz, amikor majd Scott...

Kip. Túlságosan is felpörögtél annak a lehetőségétől, hogy válthatsz két mondatot egy pasival, aki egyáltalán nem érdeklődik irántad...

A szombatok mindig sokkal nyugalmasabbak voltak a hétköznapiaknál. A reggel lassan telt, csak egy-egy vásárló törte meg a monoton délelőttöt. Kip végül előhúzta a telefonját, és természetesen Scott Hunterről olvasgatott régi cikkeket.

Volt belőlük bőven. A többsége ugyanazokat az infókat közölte: Scott Rochesterben született és nőtt fel, kamaszkora óta mindig ő a csapata legjobb játékosa. A cikkek előszeretettel emelték ki, hogy bőkezűen adományoz, különösen olyan szervezeteknek, amik beteg gyerekeken segítenek. Általában kiemelkedő példaképnek nevezték a jégen, de az arénán kívül is.

A másik, amit a cikkek valahogy mindig megemlítettek, az az volt, hogy Scott Hunter New York egyik legvonzóbb agglagénye. Soha nem mutatkozott együtt jelentős ideig egyetlen nővel sem (hmm, érdekes...), és profin került ki minden kérdést a magánéletével kapcsolatban (még érdekesebb...).

Kip éppen lementett néhány képet a telefonjára Scottról a GQ-ból, amikor nyílt az ajtó. Gyorsan zsebre vágta a készüléket, mert pont Scott Hunter lépett be az üzletbe.

Nevetséges gondolat, hogy felragyogott az arca, amikor meglátta Kipet, de hát... *így tűnt.*

– Kip! – kiáltott, és boldog mosoly terült el az arcán. – Attól tartottam, hogy ma nem dolgozol.

– Tartottál tőle? – visszahangozta Kip, mert túlságosan megdöb-bent ahhoz, hogy bármi értelmeset mondjon.

– Mármint... – Scott Hunter zavarba jött. *Ez most komoly?! – Szeretem a lehető legpontosabban követni a napirendemet, és az előző két smoothie-t te csináltad, szóval...*

– Nyilván az lehet a titka, ahogy én készítem – állapította meg Kip, és bevállalt még egy kis flörtölős mosolyt is.

– Nyilván.

Kip összeszedte, és betette a gépbe a hozzávalókat.

– Láttam tegnap a meccset – mondta. – Az a gól... az nem semmi!

– Köszönöm. – Úgy tűnt, mintha Scott tényleg értékelte volna a dicséretet. – Jó érzés volt belőni.

Kipre mosolygott, akinek erre azonnal kiszáradt a szája. Gyorsan a turmixgéphez fordult, mielőtt valami hülyeséget mondana. Például azt, *milyen íze van a mellbimbódnak?*

– Ma egyedül vagy? – kérdezte Scott, amikor Kip átadta neki a smoothie-t.

– Hát, igen... Lett volna még bent valaki, de beteget jelentett. Nem hiszem, hogy tényleg az, inkább csak teljesen haszontalan.

Kip azonnal zavarba jött, amint ezt kimondta. *Mintha Scott Huntert érdekelnék a kollégáid...*

– Sajnálom – felelte Scott. – Nekem is vannak ilyen csapattársaim.

Kip felnevetett, mert ne már, hogy Scott Hunter ezt a két munkát összehasonlíthatónak tartja!

– Zavarna, ha itt innám meg? – kérdezte, pedig voltak asztalok meg székek, éppen mögötte. – Csak... elolvasnék közben pár e-mailt – lóbálta meg a telefonját.

– Persze, nyugodtan – bólintott Kip, és alig hitt a szerencséjének.

Scott leült az egyik kis, kör alakú asztalhoz, háttal az ajtónak (azaz szembe Kippel). Kip nagyon próbálta nem bámulni, ahogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

görgeti a telefonján az e-maileket, és néha-néha iszik egy korty smoothie-t. Úgy tűnt, hogy nagyon lassan halad vele.

Úgy tizenöt perc után Kip otthagyta a pultot, és elkezdte letörölni az asztalokat – nem mintha szükség lett volna rá.

Amikor Scott mellé ért, összeszedte magát, és megtörte a csendet:

– Biztos, hogy ez nem fog gondot okozni a meccsen? Mármint, hogy így felrúgtad a napirendet.

– Tessék? Ó, nem hiszem. Nem kell *mindent* ugyanúgy csinálnom. Azért az már túlzó lenne.

– Hát persze – mosolyodott el Kip.

Scott rávigyorgott, aztán fel is nevetett.

– Furcsának tűnök, mi? Mintha ez a smoothie varázssital lenne, vagy ilyesmi.

– Olvastam már sportolókról – vont a vállát Kip –, ti általában csináltok ilyeneket, nem? Ugyanúgy felvenni a mezt, nem cserélni zoknit, nem borotválkozni...

– Hé, ez csak a rájátszás idején jellemző – emelte fel az ujját Scott –, és már tradíciónak számít.

– Szóval tök normális. – Kip el se hitte, hogy ezt teszi, de egy kicsit tovább feszítette a húrt, amikor a lehető leghétköznapibb hangon folytatta: – Nem mintha bánnám. Így mindig olyan szakadtan néztek ki, mire megszerzitek a kupát, mint egy csapat szexi favágó.

Tessék. Próba szerencse.

Scott felnézett rá, és Kip esküdni mert volna, hogy szinte elmosolyodik.

De aztán felegyenesedett, és a mosoly eltűnt az ajkáról.

– Nos, mennem kell.

Kip meg akart halni. Komolyan leállt flörtölni A Scott Hunterrel, és Scott most le fog lépni örökre, mert *habó, Grady, mégis mit hittél?*